



ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 302

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς Θρόνον, πλάν των τακτικῶν
ένεταποκριτῶν, στέλλεται ή Εφημερίς
των Παιδῶν. ένν προκληρωμῆς.

» » » Εισοδικῶ φρ. 2.

Εν δὲ Σταδίου αριθ. 26.

ΤΟ ΒΛΑΤΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΗΡΟΣ.

(Διήγημα διδακτικόν)

ὑπὸ τὴν Ἐφημ. τῶν Παιδῶν.

ἐκ Παρισίων.

Ὁ ἥλιος δύνων ἐχρωμαίτιζε τὰς ἐπάλξεις μεγαλοφάνους τινος πύργου τῆς Γαλλίας, οὐχὶ μακρὰν τῆς κωμπολέως Δινάν, ἐπὶ τῆς Βρετανικῆς παραλίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1828 ὁ κύριος καὶ κληρονόμος τοῦ πύργου τούτου ἦτο δικαστῆς παῖς, ὀνόματι Βερτράνδος, ὅστις κατόκει αὐτὸν μετὰ τῆς χηρηνσάσης μητρὸς του, κυρίας Ἐλεονώρας, καὶ τῶν νεωτέρων του ἀδελφῶν, Ἀλίκης, Οὐγγου, καὶ Κορυσάνδρας.

Ἡ ὠρα τοῦ δείπνου ἐφάσσε, καὶ ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐφάναζε τὸν οἰκονόμου.

— Ἄν εἶναι πρόπον ἐγὼ καὶ τὰ παιδία νὰ περιμένωμεν περισσότερον τὸν κύριον Βερτράνδου — θὰ δειπνήσωμεν χωρὶς αὐτὸν.

Ὁ Βερτράνδος ἔλειπεν ἀπὸ τὸ πρῶν. Εἶχεν ἐξέλθει, εἰς τὴν συνήθη του ἱππασίαν, μετὰ τοῦ ἀπολούθου του Βερνάρδου καὶ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει οὔτε εἰς τὴν ὠραν τοῦ μαθήματος, οὔτε διὰ τὸ γεῦμα τὴν μεσημβριάν. Ἡ μήτηρ του δὲν ἐφοβεῖτο περὶ τῆς ἀσφαλείας του, διότι εἶχεν ἄκραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Βερνάρδου, ἀλλ' ἀπέδρακε τὴν ἀπουσίαν του εἰς ἀμέλειαν διότι ὁ Βερτράνδος δὲν ἦτο φιλομαθῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του.

Μόλις εἶχον γευθῆ μερικῶν ὀρεκτικῶν, καὶ ἐνῶ ὁ οἰκονόμος ἠτοιμάζετο νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν ἀχνίζοντα ζωμόν, ἐμφανίζεται ὁ

Βερτράνδος. Ἄμα εἶδεν ὅτι εἶχον ἀρχίσει τὸ δεῖπνον χωρὶς αὐτοῦ, κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίου θυμοῦ, περὶ τὸν σκοῦφον του εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης, καὶ δι' ἐνὸς ὀρμητικοῦ κινήματος ἀνατρέπει τὴν βαρσίαν καθύπιν τράπεζαν. Τὰ ἀργυρᾶ σκευῆ καὶ ποτήρια ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς μετὰ πατάγου, τὸ ἄλλας καὶ τὰ γλυκύσματα ἀνεμιχθήσαν, ὁ οἶνος ἐχύθη καὶ τὰ ὀπωρικὰ ἐπλεον εἰς τὸ ὕψος. Τὸ κίνημα ἦτο τόσον αἰφνιδίου, ὥστε ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐμεινεν ἄφωνος, ἐνῶ τὰ τρία μικρά, ἤρχισαν νὰ κλαίουν μεγαλοφάνως.

Ἄλλ' ἐν σιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἡ ὀργὴ τοῦ Βερτράνδου μετεβλήθη εἰς μεταμέλειαν καὶ αἰσχύνην, καὶ τρέμων, κάτωχρος καὶ ταπεινός, ἦλθε καὶ ἐγονάτισεν ἐνώπιον τῆς μητρὸς του, ὡς νὰ παρίδιδεν ἑαυτὸν ἀλχημάτω.

— « Κάμστε νιέ! Π! ἀνεφώνησεν αὐτῇ — « θὰ τιμωρηθῆς ὅπως ἀξίζεις. Ἐδῶ! Ἀεωνάρδε! πάρε μου τὸν ἀνυπότακτον τούτον παιδα καὶ κλείσε τον εἰς τὸν Πύργον τοῦ Βορρᾶ. Μόνον ξηρὸν ἄρτον καὶ ὕδωρ νὰ τῷ δώσης. » Ὁ Βερτράνδος ἐκλινε ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν.

— Κυρία μήτηρ μου, εἶσθε πολὺ καλὴ νὰ ἐπέτησθε μήπως πεινάσω, ἐνῶ ἐγὼ οὔς ἐστέρησα τοῦ δείπνου σας. Ἐφώναξεν ὁ Βερτράνδος — Ἄ! Πόσον εἶμαι δυστυχής! . . . Εἶχον ἀρχίσει τὴν ἡμέραν τόσον καλά, καὶ τὴν τελειῶνω τόσον ἐλειπῶς!

— « Πάρετέ τον ἀπ' ἐδῶ! Ἄν θέλω νὰ τὸν βλέπω. Ἄς τιμωρηθῆ ὅπως ἀξίζει, εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, ἥτις ἠσθάνετο τὴν καρδίαν τῆς συγκινουμένην ἐνώπιον τῆς μετανοίας τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐνδῶσῃ εἰς τὰ μητρικὰ ταῦτα αἰσθήματα πρὸς βλάβην τοῦ παιδός.

Ὁ Βερτράνδος ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, ἀλλὰ τὰ τρία μικρά, βλέποντα ὅτι ὁ ἀδελφός των ὀδηγεῖται εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, ἤρχισαν νὰ κλαίουν καὶ νὰ ζητοῦν συγχώρησιν δι' αὐτόν.

— « Ἦσυχάσατε ! — εἶπεν ἡ μήτηρ των. — « Δὲν ἤξεύρετε τί ζητεῖτε ! »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται ὁ ἀκόλουθος τοῦ Βερτράνδου, Βερνάρδος, ὅστις μαθὼν τὸ λυπηρὸν συμβάν, ἐξεπλάγη καὶ εἶπε — « εἶναι λυπηρὸν, διότι ὁ κύριος Βερτράνδος εἶχεν ἀρχίσει τόσον καλῶς τὴν ἡμέραν ! »

— « Τί θέλεις νὰ εἶπῃς μὲ τοῦτο ; » — ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα — « Ποῖαι εἶναι αἱ λαμπραὶ αὐταὶ πράξεις, τὰ ἀνδραγαθήματα ταῦτα ; » « Ἄς τὰ μάθω καὶ ἐγώ ! »

Ὁ οἰκονόμος εἶχεν ἤδη τακτοποιήσει τὴν τράπεζαν, καὶ ἡ οἰκογένεια παρεκάθισεν ἐν νέον ἐνώπιον τοῦ ἀχνίζοντος ζωμοῦ, ἐνῶ ὁ Βερνάρδος διηγεῖτο τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ὡς ἔξῃ.

— « Ὡς ἤξεύρετε, Δέσποινα, ἐξήλθομεν πρὸς εἰς τὴν συνηθὴ Ἰππασίαν μας, καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὴν παραλίαν, ἀλλὰ δὲν εἶχομεν προχωρήσει μίαν λεύγην, ὅτε εἶδομεν κινδύνον κινδύνον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς στέγης ἀποθήκης τινός, ἣτις ἀνῆκεν εἰς ὑποστατικόν τι μεμονωμένον.

Ὁ μικρὸς μου κύριος ἠθέλησε νὰ τρεξομεν εὐθὺς νὰ σβύσωμεν τὸ πῦρ, ἀλλ' ἐγὼ εἰδίστασα.

— « εἶναι ἀδύνατον — » τῷ λέγω — « εἶμαι μόνος, καὶ τὸ πῦρ φαίνεται ὅτι ἔλαβε μέγαν διαστάσει. Τί δύναμαι νὰ πράξω μόνος ; »

— « Ἄλλ' εἶμαι κ' ἐγὼ μετὰ σοῦ, » ἀποκρίνεται ὁ κύριος Βερτράνδος. — « Ἐνῶ σὺ ἀνοίγεις τὴν θύραν τοῦ σταύλου καὶ σάξεις τὰ κτήνη, ἐγὼ θὰ σπεύσω νὰ φέρω τοὺς χωρικούς, οἵτινες ἐργάζονται εἰς τοὺς ἀμφοῦς, μακρὰν, καὶ ὅλοι ὁμοῦ θὰ δυνηθῶμεν νὰ σβύσωμεν τὸ πῦρ. »

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ μικροῦ μου κυρίου μὲ ἔκαμον νὰ ἐρυθρίαίσω.

— « Τοὺς γνωρίζετε λοιπόν, εἶπον, τοὺς χωρικούς τούτους. ἤξεύρετε ποῦ θὰ τοὺς εὑρῆτε ; »

— « Πῶς δὲν τοὺς γνωρίζω ; — » ἀπεκρίθη ὁ κύριος Βερτράνδος.

« Ἡ μήτηρ μου πλέκει καὶ ὑφαίνει τὰ ἐνδύματα των. εἶναι ὑπήκοοί μου, καὶ εἶναι χρεός μου νὰ φροντίσω περὶ τῶν συμφερόντων των. »

Ταῦτα εἰπὼν ἐκίνησε τὸν ἵππον του καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐγὼ δὲ ἔβραυσα τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης, ἐξήγαγον τοὺς βόας καὶ κατάρθωσα νὰ σάσω ἐκ τοῦ πυρός ὀλίγα δέματα ἀχύρου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΟΡΑΙΟΤΗΣ,

ἡ

αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.
(186 προηγουμένον φύλλον)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συνειθίζον νὰ ἴσταμαι ἐν τῷ στάβλῳ, μὲ ἐξυστρίζον δὲ πᾶσαν ἡμέραν καλῶς, ἕως οὗ τὸ μαλλί μου ἔλαμπεν ὡς τὰ πτερά τοῦ κόρακος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου ἀνθρωπὸς τις ἀπεσταλαμένος ἀπὸ τὸν κ. Γόρδωνα ἦλθε καὶ μὲ παρέλαβε. Ὁ κύριος μου, ἀφοῦ μὲ ἐχάιδευσεν, μὲ ἀπεχαιρέτησεν, εἰπὼν, « Ὑγιαίνε Μαυρούλη μου ! Ἔσο καλὸς καὶ κάμνε διὰ τὰ δυνατὰ σου διὰ νὰ εὐχαριστῆς τὸν νέον σου κύριον. »

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ τῷ εἶπω, « Ἐγὼ ὑγιαίνω, ἀφέντη μου, διότι, ὡς ἤξεύρετε, τὰ ἄλογα δὲν ἔχουν γλῶσσαν, ἀλλ' ἔτριφα τὴν μύτην μου εἰς τὰς χεῖράς του ὡς σημεῖον ἐγνωμοσύνης καὶ ἀποχαιρτισμοῦ καὶ ἠκολούθησα τὸν ἀνθρωπὸν τοῦ νέου κυρίου μου. Ἐπειδὴ δὲ ἔζησα ἔτη τινὰ μὲ τὸν κ. Γόρδωνα, νομίζω καλὸν νὰ σὰς εἶπω τινα περὶ τοῦ τόπου ἐκείνου.

Τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κυρίου Γόρδωνος ἔκειτο εἰς τὰ ἄκρα τῆς κωμοπόλεως Βέρτουικ. Εἰσέρχεται ἐν τῷ εἰς αὐτὸ διὰ μεγάλης σιδηρᾶς πύλης, παρὰ τὴν ὁποίαν ἦτο ἡ θέσις τοῦ θυρωροῦ, ἔπειτα λεωφόρος ὁμαλὴ καὶ πλατεῖα περιφραττομένη ἀπὸ τοὺς κορμούς μεγάλων δένδρων, ἐφίερον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς κήπους. Πέρα δὲ τούτων ἔκειτο ἡ παλαιὰ μάνδρα, τὸ παλαιὸν δάσος, καὶ τὰ ἵπποστάσια. Εἰς ταῦτα ὑπῆρχε τόπος διὰ πολλοὺς ἵππους καὶ ἀμάξας, ἀλλ' ἐγὼ θὰ περιγράψω μόνον τὸ ἵπποστάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ἵποθετήσαν. Τοῦτο ἦτο πολὺ εὐρύχωρον μὲ τέσσαρα φάτνας διὰ τέσσαρας ἵππους. Μέγα κινητὸν παράθυρον ἴβλεπε πρὸς τὴν αὐλήν, τοῦτο δὲ καθίστα τὸ μέρος ἐκεῖνο εὐάερον καὶ συνάμα εὐχάριστον.

Ἡ πρώτη φάτνη ἦτο μέγα τι τετράγωνον διαχωρίσμα κλειόμενον πρὸς τὰ ὄπισθεν διὰ ξυλίνης θύρας. Αἱ ἄλλαι ἦσαν κοινὰ φατνώματα ἵππων καλὰ, ἀλλ' οὐχὶ τόσον μεγάλα ὅσον ἡ πρώτη. Αὕτη εἶχε χωριστὴν ἐσχάραν διὰ σανὸν, καὶ χαμηλὸν καχὶ διὰ ἀραβόσιτον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ φάτνη αὕτη ἐλευθέρα, διότι ὁ ἵππος, ὅστις ἔβαλετο ἐκεῖ, ἀφίνετο λυτὸς νὰ κάμῃ ὅ,τι ἠθελε, σὰς βεβαιῶ δὲ ὅτι εἶνε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ἔχῃ τις ἐλευθέραν φάτνην !

Εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην φάτνην ὁ ἵπποκάμος μὲ ἔβαλεν, ἦτο δὲ καθαρὰ, ἄνευ κακῆς ὀσμῆς καὶ εὐάερος. Ποτὲ πρότερον δὲν ἦμην εἰς τοιοῦτον

μέρος, καὶ τὰ πλάγια δὲ δὲν ἦσαν τόσον ὑψηλά, ὥστε ν' ἀποκλείουν τὴν ὄψιν, διότι ἠδύναμην νὰ βλέπω διὰ τῶν ἀνωθι σιδηρῶν κιγκλίδων δια τὰ πέραξ.

Εὐθὺς ἀφοῦ μὲ ἐτοποθέτησεν ἐκεῖ, μοι ἔωκεν ὀλίγην βρώμην, μὲ ἑκαίδευσε, μοι ὠμίλησε καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν.

Ἀφοῦ ἔφαγον τὴν βρώμην ἤρχισα νὰ κυττάζω τριγύρω. Ἐντὸς τῆς κατόπιν τῆς ἰδικῆς μου φάτνης ἴστατο μικρὸν, παχὺ, λευκὸν ἵππαριον μὲ δασεῖαν χαίτην, πολὺ ὠραῖαν κεφαλὴν καὶ νόστιμον μικρὰν βίνα.

Ἵψωσα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τῶν ἀνωθι τῆς φάτνης μου καὶ εἶπον εἰς αὐτόν, «Τί κάμνεις; πῶς ὀνομάζουσαι;»

Ἐκεῖνο ἱστράφη τὴν κεφαλὴν του ὅσον τὸ σχοινίον, μὲ τὸ ὅποιον ἦτο δεμένον, τῷ ἐπέτρεπε, καὶ εἶπεν Ὀνομάζομαι Χαροπούλι. Εἶμαι πολὺ ὠραῖος, καὶ φέρω ἐπὶ τῆς βραχίως μου τὰς νεαρὰς κυρίας, καὶ ἐνίοτε σύρω τὴν κυρίαν μας εἰς τὴν χαμηλὴν καθέκλαν τῆς. Αἱ κυρίαὶ μὲ ἀγαποῦν πολὺ, ἐπίσης καὶ ὁ Ἰάκωβος. Θὰ σὲ ἔχω γειτόνά μου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθην.

— Καλὰ τὸ λοιπὸν, εἶπε τὸ Χαροπούλι. Ἐλπίζω ὅτι εἶσαι καλὸς καὶ ἡμερὸς, διότι δὲν μὲ ἀρέσει νὰ γειτονεῶ μὲ ἕνα, ὃ ὅποιος δαγκάνει.

— Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἐφάνη ἡ κεφαλὴ ἐνὸς ἵππου ἐπάνωθεν μιᾶς μακρυῆς φάτνης. Τὰ ὦτά του ἦσαν ἐρριμμένα πρὸς τὰ ὀπισθεν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο μᾶλλον ὠργισμένοι. Ἦτο ὑψηλὴ καστανόχρους τις φορβάς, μὲ μακρὸν ὠραῖον λαίμῳ, ἐκύτταξε δὲ πρὸς ἐμὲ καὶ εἶπε, «Σὺ λοιπὸν εἶσαι, ὅστις μὲ ἐξεδίωξες ἐκ τῆς φάτνης μου! Εἶνε πολὺ παράξενον διὰ ἕνα πωλάριον, καθὼς σὺ, νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ διώξῃ μίαν κυρίαν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῆς!

— Μὲ συγχωρῆς, κυρία μου, — εἶπον, — Ἐγὼ δὲν ἐδίωξα κανένα. — ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μὲ ἔφερε, μὲ ἔθεσεν ἐδῶ, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω νὰ κάμω τίποτε μὲ τοῦτο. — ὅσον δὲ περὶ τοῦ ὅτι εἶμαι πωλάριον, ἀπατάσαι, διότι ἀπέρασα ἤδη τὰ τέσσαρα ἔτη καὶ λοιπὸν εἶμαι τέλειος ἵππος. Μέχρι τοῦδε δὲν ἦλθα εἰς λόγους. οὔτε μὲ ἔπουν τινά, οὔτε μὲ φορβάδα, ἐπεθυμῶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἴκῃσω εἰρηνικῶς μὲ ὄλους.

— Καλὰ, — εἶπεν ἡ φορβάς, — θὰ ἴδωμεν. Ἐνωεῖται ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω εἰς λόγους μὲ νεανίσκον, ὅποιος εἶσαι σὺ. Ἐγὼ δὲν ἀπεκρίθην εἰς ταῦτα τίποτε.

Μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν αὐτὴ ἐξῆλθε, τὸ Χαροπούλι μοι εἶπεν δια τὰ περὶ αὐτῆς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι αὕτη — εἶπε τὸ Χαροπούλι, ἡ κυρὰ Πιπερόριζα ἔχει μίαν κακὴν ἐξιν νὰ δαγκάνῃ καὶ νὰ βουτᾷ (ἀρπάξῃ) καὶ διὰ τοῦτο τὴν ὀνομάζουσι Πιπερόριζαν, ὅταν δὲ ἦτο εἰς τὴν μεγάλην, τὴν ἐλευθέρην φάτνην, συνείθιζε νὰ βουτᾷ (ἀρπάξῃ) παρὰ πολὺ. Μίαν ἡμέραν ἐδάγκασε τὸν Ἰάκωβον εἰς τὸν βραχίονα καὶ τὸν αἱμάτωσεν. Ἐπίσης ἡ δεσποινὶς Φλώρα καὶ ἡ δεσποινὶς Τζέσση, αἱ ὁποῖαι μὲ ὑπεραγαποῦν, ἐφοβοῦντο νὰ ἔλθουν εἰς τὸ ἵπποστάσιον. Πρῶτον συνείθιζον νὰ μοι φέρουν νόστιμα πράγματα διὰ νὰ φάγω, μῆλα, ἢ καρρότα, ἢ ἐν κορματί ψωμί, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Πιπερόριζα ἐτίθη εἰς τὴν φάτνην ἐκεῖνην, δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ ἔρχωνται καὶ οὕτως τὰς ἐπεθυμῶν πολὺ. Ἐλπίζω τώρα, ὅτε σὺ εἶσαι εἰς αὐτὴν, θὰ ἔρχωνται πάλιν, ἐὰν σὺ δὲν δαγκάνῃς, ἢ δὲν βουτᾷς.

— Ἐγὼ, τῷ εἶπον, ποτὶ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἐδάγκασα ἄλλο τι εἰμὴ χλόην, σανὸν καὶ ἀραβόσιτον, δὲν δύναμαι δὲ νὰ ἐνοήσω ποῖαν εὐχαρίστησιν εὐρίσκει ἡ Πιπερόριζα εἰς αὐτό.

— Δὲν νομίζω, — εἶπε τὸ Χαροπούλι, — ὅτι εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς αὐτό — ἀλλὰ τῆς ἔγεινεν ἔξις, διότι λέγει ὅτι κανεὶς ποτε δὲν ἦτο περιποιητικὸς εἰς αὐτὴν καὶ λοιπὸν διατὶ νὰ μὴ δαγκάνῃ; Βεβαίως εἶναι κακὴ ἔξις, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐὰν ἀληθεύουν ὅσα αὐτὴ λέγει πρέπει νὰ τὴν κακομετεχειρίσθωσιν πολὺ, πρὶν ἔλθῃ ἐδῶ. Ὁ Ἰωάννης κάμνει ὅτι ἡμπορεῖ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἐπίσης καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὃ δὲ κύριος μας ποτὲ δὲν μεταχειρίζεται μάλιστα, ἐὰν ὁ ἵππος φέρεται καλὰ, ὥστε μοι φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἠδύνατο νὰ φέρεται καλλίτερον. Βλέπεις! προσέθηκε μὲ βλέμμα ἐξυπνον, ἐγὼ εἶμαι δώδεκα ἔτων καὶ γνωρίζω πολλὰ πράγματα, σοὶ λέγω δὲ ὅτι δὲν ὑπάρχει καθ' ὅλην τὴν χώραν καλλίτερος τόπος δι' ἕνα ἵππον ἀπὸ τοῦτον. Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὃ καλλίστος ἵπποκόμος εἰς τὸν κόσμον, εἶναι δὲ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν δέκα καὶ τέσσαρα ἔτη, καὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἐστάθη τόσον περιποιητικὸν παιδίον ὅσον αὐτός, ὥστε ὄλον τὸ πφάλμα εἶναι τῆς Πιπερόριζας ὅτι δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν φάτνην, εἰς τὴν ὅποιαν εἶσαι σὺ τώρα.

(ἀκολουθεῖ).

ΚΑΡΘΑΟΣ ΑΙΝΑΙΟΣ.

Ὁ διάσημος οὗτος φυσιολόγος ἦτο Σουηδὸς τὴν καταγωγὴν, γεννηθεὶς τὴν 23 Μαρτίου 1707, ἐκ νεαρᾶς ὀνείκας ἐδείκνυεν ἰσχυρὰν κλίσιν πρὸς τὴν βοτανικὴν.

Ο πατήρ του ήτο Ιεροκήρυξ, ή δὲ μήτηρ του θυγάτηρ Ιεροκήρυκος, ἀμφότεροι δὲ ἐπόθουν νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἀκολουθοῦντα τὸ ἔργον τοῦ τε πατρός καὶ τοῦ πάπου του. Ἀλλὰ τοῦ Καρόλου ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς εἶσαν ἐντελῶς ἀφωσιωμένα εἰς τὸ φυτικὸν λογίαν, ἢ παρὰ τινι ῥάπτῃ, ἀλλ' ὁ ἰατρός αὐτοῦ τὸν παρήνεσε ν' ἀφήσῃ τὸν νῖδον αὐτοῦ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κλίσιν του, ὑποσχεθεὶς νὰ τὸν παραλάβῃ πλῆσιόν του καὶ νὰ τὸν διδάξῃ τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ὅπερ καὶ ἐγένετο, διὰ πο-



Κάρολος Αἰνναίος.

βασιλείου, ὅπου δῆποτε δὲ εὑρίσκει βιβλίον τι περὶ βοτανικῆς κατεβρόχθιζεν αὐτά.

Τινὲς τῶν φίλων τοῦ πατρός του συν-βούλευσαν αὐτὸν νὰ τὸν στείλῃ ὡς μαθητευόμενον παρὰ τινι ὑποδηματοποιῷ, ἀφ' οὗ δὲν εἶχε κλίσιν, οὐδὲ θέλησιν διὰ τὴν θεο-

λυχρονίου δὲ καὶ πολυμύχθου ἐργασίας, οἰκονομίας καὶ ὑπαίμονῆς, διελθὼν διὰ πολλῶν στενοχωριῶν καὶ θλίψεων κατώρθωσε νὰ διορισθῇ βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ τῆς Βοτανικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς πατρίδος του Στοκόλμης, μετ' οὗ πολὺ δὲ

καὶ διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Βοτανικῆς μόλις τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων. σικῆς ἱστορίας διὰ τινος εἰσαγωγῆς εἰς τὴν κατάταξιν τῶν φυτῶν ὅπως νέας, ἢ ὅποια καὶ περ εἰς πολλὰ ἀποδειχθεῖσα



Ὁ ΧΕΜΑΪΩΝ. (ἰδὲ ἐπομένην σελίδα.)

Ὁ Κάρολος Λιναῖος ἐπένεγκε γενικὴν ἐσφαλμένην ὑπὸ νεωτέρων καὶ ἀκριβεστῶν ἀναστάσεων εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς φυτῶν παρατηρήσεων, δεικνύει ὅμως τὴν

μεγαλοφυΐαν και βαθύνοϊαν του άνδρος.

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

Βαρύς χειμῶνας έπιασε· ή φύσι ναρκωμένη
Δέν βγάξει πλέον λούλουδα· οι κήποι δέν άνθίζουν·
'Η έξοχη μένει γυμνή και παραπονεμένη
Και μέσ' τὰ δέντρα τὰ ξερά οι άνεμοι σφυρίζουν.

Πότε αστράφτει και βροντά και πότε εκοτεινάζει,
Και πότε τρέχει δυνατά και πέφτ' άργά τὸ χιόνι.
Σύννεφο μαύρο και πολύ τὸν ούρανό σκεπάζει,
'Ενώ διπλώνεται ή γή σὲ κάτασπρο σινδόνι.

Καθ' άνθρωπος σὲ σπιτι του μαζώνεται και κλειτάι·
Κι' άπ' έξω ὁ ψυχρὸς βορρῆς ἀδιάκοπα φυσάει,
'Από τούς πάγους τούς; πολλούς ὁ δρόμος δέν πατίζει·
Και κάπου, κάπου χάνεται διαβάτης νά περνάη.

Μεσ' τή θερμή του κάμαρα, τήν ὠμορφή εκείνη,
'Η' οὔτε βορρῆς ἀκαύχεται, οὔτε τὸ χιόνι μπαίνει.
Κοντὰ στήν κόκκινη φωτιά πού κρῶ δέν άφίνει,
'Ο αὔτυχης ὁ πλούσιος; τὰ μέλη του ζεσταίνει.

Γιὰ τὸν χειμῶνα τὸν βαρὺ εκείνον δέν τὸν μέλει,
Με τὰ διπλὰ τὰ τζάμια του, τὰ ρούχα τὰ πολλά του,
Τούς πάγους ἔλους άψηφῆ, τῆς αστραπῆς τῆς θέλει,
Γιατ' έχει χρήματα πολλά, έχ' όλα τὰ καλά του.

Μὰ πόσοι, πόσοι δύστυχοι κρυώνουνε, πεινοῦνε !
Πόσα παιδάκια ὄσφρα δακρῦζουν τὰ καύμένα,
Γιατί δέν έχουν τὰ φτωχά, ρούχα νά σκεπαστοῦνε
Και μέσ' τὸ χιόνι τρέμουνε χλωμά και παγωμένα !

Πόσα παιδάκια ἄρρωστα, γυμνά δυστυχισμένα
Μεσ' τὸν χειμῶνα τὸν βαρὺ σὲ κρῶ δέν άντέχουν
Κι' ένα πρῶτ' τὰ βρίζουνε σὲ δρόμο πεθαμμένα,
Γιατί καλύβα και φωτιά, γιατί δέν έχουν !

Σεξ, πού με χίλια αγαθά μεσ' τὰ παλάτια ζῆτε,
Συλλογισθῆτε τὸ φτωχό, τὰ δάκρυα πού χύνει.
'Ελεημοσύνη κάμετε κι' ανταμοιβή θά βρῆτε,
Γιατί δανείζει τὸ Θεὸ ὁ διδ' ελεημοσύνη.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

('Ιδε προηγούμενον φύλλον.)

'Ενώ εύρισκετο εις τήν διανοητικήν ταύτην κατάστασιν έλαβεν έπιστολήν παρά του βασιλέως της Πορτογαλίας 'Ιωάννου του 2ου, δι' ής τὸν προσεκάλει νά υπάγῃ πρὸς αὐτόν.

'Ο 'Ερρίκος 1ος της 'Αγγλίας τὸ αὐτὸ έτος διέταξε τὸν παρά τῆ 'Ισπανικῆς αὐλῆς πρεσβευτήν του νά έλθῃ εις συνεννόησιν μετά του Κολόμβου, ἀλλ' ὁ Κολόμβος διὰ δύο ισχυροῦς λόγους έπροτίμησε νά μένῃ ἐν 'Ισπανίᾳ.—Τελευταίον ὁμοῦς ἀπελιπισθεῖς ἐκ της 'Ι-

σπανικῆς Αὐλῆς, ἀπεράσισε νά μεταβῇ εις τήν Γαλλίαν και ἐκεῖ νά δοκιμάσῃ τήν τύχην του, θέτων τὰ σχέδιά του ἐνώπιον Καρόλου του 8ου της Γαλλίας, παρά του ὁποῖου εἶχε λάβει έπιστολήν.

Πρὶν ἀφήσῃ τήν 'Ισπανίαν έπεσκέφθη τὸ Μοναστήριον, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν υἱὸν του ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἀγαθοῦ 'Ηγουμένου Ζουάν Περέζ, ὅστις τοσοῦτον συνεκινήθη ἐκ της ἀθλίας καταστάσεως του Κολόμβου, ὥστε διὰ της συνδρομῆς φίλων τινῶν και ἰδίως του έξεμπολογοῦ της βασιλείσεως 'Ισαβέλας, καταρθώθη νά προσκληθῇ ὁ Κολόμβος παρ' αὐτῆς εις τὸ στρατόπεδον του Σάντα Φέ, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ του βασιλέως και της βασιλείσεως, φορῶν τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε προμηθευθῆ διὰ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἡ βασίλισσα 'Ισαβέλλα τῷ εἶχε πέμψει πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον, διὰ νά μὴ παρουσιασθῇ εις τὴν αὐλήν με τὰ συνηθῆ του πενιχρὰ ἐνδύματα.

'Ενώπιον τῶν δύο τούτων βασιλικῶν προσώπων ὁ Κολόμβος ἐθέθηκε τὰ σχέδιά του, και έθεσε τοὺς ἔρους, καθ' ὅς ἐδύνατο ν' ἀναδεχθῇ τὴν ἐπιχειρήσιν θά ἐγίνοντο δὲ ἀποδεκτὰ ἂν μὴ ὁ ἀρχιεπίσκοπος της Γρανάδας δέν ἐχαρακτήριζε τοὺς ἔρους τούτους ὡς αὐθάδεις.

'Ο Κολόμβος δέν έστερέε νά μεταβάλῃ αὐτοὺς οὐδὲ κατά μίαν κεραλίαν, ἀλλὰ τεινάζας τὴν κόριν τῶν υποδημάτων του ἐνώπιον τῶν δύο Μεγαλειοτήτων, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἔμπροσθεν αὐτῶν και ἀμέσως ἀφήκε τὴν πόλιν. Δέν εἶχεν ὁμοῦ ταξειδεῦσαι πλέον τῶν δύο μιλίων, και εἰδικὸς παρά τῶν βασιλέων ἀπεσταλμένος κατέφθασεν αὐτὸν και τὸν ἐπανήγαγεν εις τὴν Κορδοβάαν, ἐθα μετὰ πολλὰς συνηθήσεως και φιλοεικίας, καθ' ὅς ἡ βασίλισσα 'Ισαβέλλα ἐδείχθη ὑπέρμαχος τῶν σχεδίων του Κολόμβου, κηρύξασα, ὅτι ἦτο ἀποφασισμένη ἐν ἀνάγκῃ νά πωλήσῃ και αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς διὰ νά ἐφοδιάσῃ τὸν Κολόμβον με τὰ ἀναγκαῖα χρήματα, ἅτινα ἀνάβαινον εις τὸ ποσὸν τῶν 40,000 φλωρινίων, οἱ ὅροι της συμφωνίας υπεγράφησαν ἐν Σάντα Φέ τὴν 17' Ἀπριλ. 1492, περιεχόν δὲ πέντε ἄρθρα τὰ ἑξῆς. 1) 'Οτι ὁ Κολόμβος και οἱ ἄρρενες κληρονόμοι του θά κατεῖχον τὴν θέσιν του Ναυάρχου ἐπὶ πᾶσας τὰς χώρας, ὅσαι ἤθελον ἀνακαλυθῆ ὑπ' αὐτοῦ. 2) 'Οτι αὐτὸς θά ἦτον ἀντιβασιλεὺς και γενικὸς διοικητής, ἔχων τὸ δικαίωμα νά προτείνῃ εις τὴν βασιλικὴν ἔγκρισιν τοὺς διαφόρους διοικητὰς τῶν ἐν λόγῳ χωρῶν. 3) 'Οτι θά ἐλάμβανε τὸ ἐν δέκατον ἕλης της καθαρὰς ἀξίας τῶν μαργαριτῶν, πολιτίμων λίθων, χρυσοῦ, ἀργύρου, ἀρωμάτων, και ἔμπορευμάτων, ἅτινα ἤθελον ἀποκτηθῆ ἐν τῷ της δικαιοδοσίας του. 4) 'Οτι αὐτὸς και οἱ ὑπ' αὐτὸν θά ἦσαν οἱ μόνοι δικασταὶ εις ἕλας τὰς διενέξεις, ἅτινες ἤδύνατο νά ἐγερθῶσι μεταξύ της δικαιοδοσίας του και της 'Ισπανίας και 5) ὅτι αὐτὸς θά ἤδύνατο εις οἰουδήποτε καιρὸν νά προκαταβάλῃ τὸ ἐν τέταρτον οἰασδήποτε ἐπιχειρήσεως, νά λαμβάνῃ δὲ ἀνάλογον μερίδιον τῶν κερδῶν.

'Εκτὸς τούτων διὰ γράμματος προνομιούχου ἐπετρέπετο εις τὸν Κολόμβον νά λάβῃ τὸν τίτλον του Δ' ο.

Τὴν 8 Μαΐου ὁ υἱὸς του Κολόμβου νέος Διέγο διωρίσθη διαγγελεὺς του Πρίγκηπος διαδόχου Ζουάν, και τὴν 12 Μαΐου ὁ Κολόμβος ἀπεχειρήσας τὸν βασιλέα και τὴν βασίλισσαν διὰ νά ἐπιτηρήσῃ εις τὴν προετοιμασίαν της ἐκστρατείας ἐν Πάλοσ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΚΩΦΑΛΛΟΙ.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐνόμιζεν ὅτι οἱ κωφάλλοι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσουν γνώσεις. Ὁ δὲ ἅγιος Αὐγουστίνος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διδασθῶσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδία γνωρίζουν καλλίτερον παρὰ τὸν μέγαν φιλόσοφον τῶν Ἑλλήνων Ἀριστοτέλην καὶ τὸν μέγαν Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Αὐγουστίνου ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἐν ὄσῳ ἐκ 400 στρατιωτῶν ἀπετελεῖτο ἐντελῶς ἐκ κωφάλλων. Ὁ Φράνκ Μπῶτλερ, Γκῶεν Ρήδ, καὶ Φέλιξ Μάρτιν ἦσαν βωβοὶ καὶ κωφοὶ καλλιτέχναι! Ὁ Καγγελάριος Μόλλερ, ἐκ Πετροπόλεως, ἦτο κωφὸς καὶ βωβὸς πολιτικὸς ἀνὴρ. Ὁ καθηγητὴς Βερθιέρ ἦτο ὁ πρῶτος κωφὸς καὶ βωβὸς, ὅστις ἔλαβε τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἐκτὸς τούτων μεταξὺ τῶν κωφῶν καὶ βωβῶν συγκαταριθμούνται πολλοὶ ἱεροκέρυκες, οἵτινες διὰ σχημάτων κηρύττουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς συναδέλφους των.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀνεκδότων περὶ τῆς τάξεως ταύτης τῶν ἀνθρώπων, ἅτινα ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ σχολείου τινὸς κωφάλλων Ρόε, (Ἀνεκδότα καὶ περιστατικὰ τῶν κωφάλλων) τὸ ἀκόλουθον εἶναι παθητικώτατον,

Ἡ Κόμησσα Ὀρκνεῦ, ἥτις ὑπανδρεῖθη διὰ σχημάτων τὸ 1753, ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ πρωτοτόκου τέκνου τῆς, ἐπέβαλεν εἰς μέγαν τρόμον τὴν τροφὴν αὐτῆς ὡς ἐξῆς: Ἐλαβε λίθον μέγαν καὶ κρύψασα αὐτὸν ὑπὸ τὸ σάλι τῆς διευθύνθη ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν κούνιαν, ὅπου ἐκοιμάτο τὸ μικρὸν. Ἐφαίνεται δὲ ἐκ τοῦ προσώπου τῆς ὅτι κατείχετο ἀπὸ ζῶηρόν τι συναίσθημα. Ἡ τροφὴ, ἥτις, ὡς ὄλαι αἱ χωρικαὶ τῆς κατωτάτης τάξεως ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἦτο πολὺ δεισιδαίμων, εἶδε μὲ τρόμον αὐτὴν πλησιάσαν τὴν κούνιαν καὶ ὑψώσασα τὸν λίθον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ βρέφους, καὶ ἐτρέξε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, νομίσασα ὅτι ἐσκόπευε νὰ συντρίψῃ δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἡ Κόμησσα ἔρριψε τὸν λίθον ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἐνῶ εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βρέφους. Ὁ κρότος, τὸν ὅποιον ἐπροξένησεν ὁ λίθος, ἐξύπνισε τὸ παιδίον καὶ τὸ ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσῃ. Εἰς τὴν θέαν τούτου τὸ πρόσωπον τῆς Κομήσσης ἐφαιδρύνθη, ριφθεῖτα δ' ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐσφιγξέν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ θερμὰ φιλήματα. Ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἐφοβέτο μὴ τὸ παιδίον ἐγεννήθη

ὡς αὐτὴ κωφάλλου, καὶ λοιπὸν κατέφυγεν εἰς τὴν δοκιμὴν ἐκείνην, ἥτις τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ παιδίον ἠδύνατο ν' ἀκούῃ!

Ταξειδιώτης τις περιοδεῖων εἰς τὴν Νέαν Ἀγγλίαν, ἔφθασε τὸ ἑσπέρας εἰς μίαν κωμόπολιν ἄργα καὶ διευθυνθεὶς εἰς τὸ μόνον ἐκεῖ ξενοδοχεῖον, κατεκλίθη ἀμέσως εἰς τὸ ὑποδειχθέν εἰς αὐτὸν δωμάτιον χωρὶς νὰ δειπνήσῃ.

Τὸ πρῶν ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδεν ἀπέναντί του ἄλλον ἄνθρωπον βάζοντα τὰ ὑποδήματά του. Τοῦτον ἠρώσῃ, ποῖα ὥρα ἦτο, ἀλλὰ μὲ ἀπορίαν του δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησιν.

Ἐξελθὼν τοῦ δωματίου ἀπήντησε δύο κυρίους περιπατοῦντας καὶ ἀπέτεινε εἰς αὐτούς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, ἀλλ' αὐτοὶ ἐξηκολούθησαν περιπατοῦντες εἰς τὸν διάδρομον χωρὶς ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

Τελος κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου εὔρετο περὶ τοὺς 20 κυρίους τρώοντας ἐν σιωπῇ. Εἰς τῶν ὑπηρετῶν τῷ ἔνευσε τότε νὰ καθίσῃ, ἀφοῦ δὲ ἐκάθησεν, ἠρώτησε τὸν ἑνα τῶν ἑμοτραπέζων νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τί ἐσημαίνουν ὅλα ἐκεῖνα. Ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῦ δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπόκρισιν!

Τότε ἐν ἀπελπισίᾳ στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπηρετοῦντα νέον, «Δέν μοῦ ἐξηγεῖς, —εἶπε,— τί σημαίνει ὅλη αὕτη ἡ κωμῳδία;» «ὦ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετῆς, τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶναι διὰ κωφάλλους, καὶ ὅλοι οὗτοι εἶνε κωφάλλοι!»

Δύο κυριαὶ κωφάλλοι εἶχον ἐν σκυλάκι, τὸ ὅποιον ἐγαυγίξεν, ἅμα ἐκτύπα τις τὴν ἐξω θύραν. Ἀλλὰ βλέπον ὅτι αἱ κυριαὶ τοῦ δὲν ἐσηκῶνοντο, ἐπήγαινε εἰς αὐτάς καὶ τὰς ἐτράβα ἀπὸ τὸ φέρεμα, ἕως οὐ ἐσηκῶνοντο καὶ τότε τὰς ὠδήγει εἰς τὴν θύραν.

Ἄλλη δὲ τις κυρία κωφάλλου εἶχε γάταν, ἥτις βλέπουσα ὅτι ἡ κυρία τῆς δὲν ἤκουε τὸν κρότον τῆς θύρας, ὅταν ἐκτύπα τις, ἔκαμνε ἐν κήδημα ἐμπροσθεν τῆς κυρίας τῆς καὶ ἐπειτα τὴν ἐκύτταζεν ἀσκαρδαμηκτὴ εἰς τὸ πρόσωπον, ἕως οὐ ἐπήγαινε καὶ ἤνοιγε τὴν θύραν!

— Γιγάντειος ἀράχνη. Περιηγητὴς τις, ὅστις περιῆλθε τὰς κλειστάς χώρας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς εἶδεν εἰς βάθος ἀράχνην ὑπερμεγέθη, πνίγουσαν μικρὸν τι πετῆν, τὸ ὅποιον εἶχε συλληθῆ εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς. Τὸ σῶμα τῆς ἀράχνης ταύτης εἶχε μῆκος 7 δακτύλων, τὰ δὲ μῆλα τῆς ἐπίσης 7 δακτύλων. Ὁ περιηγητὴς ἀνύψασα τὴν γιγάντειον καὶ αἱματηρὰν ταύτην ἀράχνην M s r á λ η ν π ε η ν ο φ á γ ο ν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῦς ἐφόνευεν ἄνθρωπον μὲ πάσαλον καὶ σφυρίον;
2. Ποῦ ἐτάφη ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ;
3. Ποῦ εἶχε προσκέφαλον ἐκ τριῶν τράγων;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αινίγματα.

1.—Δυο συλλαβαί μ' ἀποτελοῦν, ἔξ εἰν' τὰ γράμματα μου,
Τίτσαρα εἶναι σύμφωνα, δυὰ τὰ φωνήεντά μου.
"Ἄν, λύτα, ἀφαιρέσης τὴν πρώτην συλλαβὴν,
Νόμισμα θέλεις μ' εὔρει εἰς τινα ἐποχὴν.

'Ἐν Καρδαμίλῃ, Γ. Σκριτζιάς.

2.— Εἰς τὸν οἶκον σου ὑπάρχω ἀπαραίτητος ἐγώ.
"Ἄν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς εἶμαι τί συχαμερῶ,
Καὶ ἀηδῖαν προτείνω
Καὶ τὰς νόσους προκαλῶ.

'Ἐν Πειραιεῖ, Σ. Καμπιώτης.

3.— Τὸ πρῶτον εἶναι σύνδεσμος, τὸ δεύτερον Θεός,
τὸ σύνολόν μου γίνεται ἥρωϊς θαλασσινός.

'Ἐν Ἰθάκῃ, Κ. Κουβαράς.

4.— Εἶμαι πόλις τις γνωστὴ.
Καὶ πολὺ ἐξακουστὴ.
"Ἄν δυὸ γράμματα μού θέσης
"Ὅσπριον θ' ἀποτελέσῃ.

'Ἐν Πειραιεῖ, Δ. Ι. Ἀσημάκης.

"Ἐμμετρος ἀπλὴ ἀκροστιχίς.

5.— Τὸ βίον μου ἀπὸ ὀκτώ λέξεις ἀποτελεῖται,
Τούτου ἡ λύσις, φιλτατε, ἀπὸ ὧμας ζητεῖται.
Περὶ ἄνθρωπον ποιήτριαν στὴν πρώτην μου θὰ εὔρεις,
Καὶ τῆς ἰσοίας τ' ὄνομα πιστεύω νὰ εἰδέωρῃς.
Εἰς τὴν δευτέραν ἀπαντᾷς ἐν ὄρος τῆς Ἑλλάδος,
Εἰς δὲ τὴν τρίτην ἄνακτα σ' ἐστὶν ἔστυ τῆς Παλλάδος.
Εἰς τὴν τετάρτην πάλιν δὲ χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃς.
Τῆς Ῥώμης πρῶτον ἰδρυτὴν θὲ ν' ἀναγνωρίσῃς
Σ' τὴν πέμπτην μαθηματικόν, ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων,
Τὰ μάλιστα ἐπίσημον ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων.
Ἀυτοκράτορα Ῥωμαίων εἰς τὴν ἕκτην θ' ἀπαντήσῃς,
"Ἄν ποτὶ τὴν Ἱστορίαν ἔτυχε νὰ μελετήσῃς.
Στὴν ἑβδόμην ἔβ πατέρα θὰ ἴδῃς τῆς Ἱστορίας
Καὶ εἰς τὴν ὄγδοην πόλιν Βασιλείου Συνηδίας.
Τὰ ἀρχικά δὲ γράμματα τούτων ἔαν συνδέσῃς
Περὶ ἄνθρωπον φιλοσοφον εὖθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

'Ἀθήνησι, Πετροῦλα Σπεταιιώτου.

Ἀπλὴ Ἀκροστιχίς.

6.—Συνίσταται ἐκ δέκα λέξεων, τούτων ἡ μὲν πρώτη ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ὀνόματος κράτους τινὸς τῆς Ἀμερικῆς, ἡ δευτέρα ὄνομα ποταμοῦ τινος τῆς Ῥωσσίας, ἡ τρίτη ὄνομα μίᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ τετάρτη ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἡ πέμπτη τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἡ ἕκτη ὄνομα ζῴου τινὸς τετραπόδου, ἡ ἑβδόμη ὄνομα πράγματος τινὸς λίαν ἀναγκασιότατου τοῖς ἀνθρώποις, ἡ ὄγδοη ὄνομα Μουσικοῦ τινὸς ὄργανου, ἡ ἐνάτη ὄνομα ὄρου τινος τῆς Θεσσαλίας, ἡ θὲ δεκάτη τὸ ὄνομα ἐνὸς περιφήμου διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν δόξαν Βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν δέκα τούτων λέξεων, λαμβανόμενα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀρχαίου φιλοσόφου.

'Ἐν Ἰθάκῃ, Νικόλ, Κ. Παυλάτος.

Λίσαις τῶν Αἰνιγμάτων

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1892.

1.— Ζ—ἀκυνθος	Πρόβλημα α'.
Ε—λευτεία	3—15—Ἰνδιανός 75 —
Υ—δωρ	34—Ὀρθίας 68 —
Σ—ελίγη	30—Πέπονας 15 —
	37—Καρπούσια 11, 10
2.— Κ—ῦρος	59—Πορτοκάλια 5, 90
Ο—ιτη	175 — 175, 00
Δ—ιογένης	
Ρ—αἰθήνη	4— 3—ὄχι κρέας 6, 00
Ο—ουρανία	2— » Βούτυρον 8, 00
Σ—αρθανάπαλος	1— » Καφέ 4, 00
	1— » Ζάχαρι 2, 00
	20— » Ὄα 2, 00
	100— » Λαβάνια 3, 00
	25, 00

5. Ὁ πλοῦτος θνητὸς ἢ δόξα ἀθάνατος.

Λύται.

Π. Γ. Πάνος ἐξ Ἀθηνῶν 5. Ἰω. Σ. Καμπιώτης ἐκ Πειραιῶς 3 5. Μαρία Τσιγαδὰ ἐκ Λαμίας 2, 4. 5. Φωτεινὴ Π. Ροζάκου ἐξ Ἀρεοπόλεως 2, 3, 4, 5. Ἰω. Π. Κατέχος 3, 4, 5. Γ. Ι. Πελέτας ἐκ Ῥωσσίας 2, 3, 4, 5. Δ. Ι. Ἀσημάκης ἐκ Πειραιῶς 1, 3, 4, 5. Σωτήριος Χ. Θεοδόσης ἐκ Κερκίρας 2, 3, 4, 5. Ἰωάννης Δ. Ψύχας ἐξ Ἀθηνῶν 2, 3, 4, 5. Μαριγούλα Τριανταφυλλοπούλου ἐκ Περγάμου 22, 3, 4, 5. Γεώργ. Δ. Αἰγυνοῦς ἐκ Μαραθῶνος 1, 2, 3, 4, 5. Νικόλ. Β. Βακλόλογος ἐκ Σμύρνης 5. Μελοπομένη Γ. Γιαγετῆ ἐκ Μιλερμένης 1, 2, 5. Δημ. Ι. Ταταράκης 5. Δημητρούλα Κ. Κερρασιώτῃ ἐκ Νάξου 2, 5.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Κήρυγμα Εὐαγγελίου ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν ἀπὸ 10—11 π. μ. καὶ ἀπὸ 5—6 μ. μ. ἐν τῇ κατὰ τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοῦ Στύλου τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς **Ἑλληνικῆ Εὐαγγελικῆ Ἑκκλησίας.**

— Ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπάρχουσι σώματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ὁλοκλήροι σειραὶ Ἑβραϊκῶν καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.

— Προσέτι λόγοι διὰ ἱεροκήρυκας καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ φυλλάδια καὶ βιβλία.

— Καὶ πάλιν συνιστῶμεν εἰς τὰς οἰκογενεὰς τῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν τὸ Ἐγκυκλιόπιαιδὶκὸν λειξικὸν τῶν κ.κ. Μπαρτ καὶ Χίροτ ὡς λίαν ἀναγκαῖον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν.

— Τὸ Σπῆλαιον τῶν ἀρτῶν διηγήματα θρησκευτικὰ καὶ διδακτικώτατα διὰ οἰκογενεὰς μετρίκων καὶ μόνον μίᾳ δραχμῇ συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν.

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Διηγημάτων» 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπτ.

'Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν καταστημάτων **ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1893—3351.**